

Svar (28/7 94):

Skatteministeren (Stavad):

Må jeg indledningsvis henvise til mit svar på spm. nr. S 1656.

De nye værdiansættelsesregler for friboliger, der stilles til rådighed som led i et ansættelsesforhold, gælder først for indkomståret 1994. Den skattemæssige ansættelse efter de nye regler af en fribolig vil derfor først foreligge i foråret 1995, når den enkelte skatteydere selvangivelse lignes i den pågældendes hjemkommune.

Jeg må imidlertid pointere endnu en gang, at der ingen særregler findes for ministre, præsidiemedlemmer eller andre folkevalgte. Der gælder samme regler, uanset om der er tale om en privat ansat, en offentligt ansat eller en folkevalgt, herunder en minister.

Der er heller ingen særlig adgang for skatteministeren til at indhente personlige oplysninger om skatteyderne. Endvidere vil det være i strid med en ministers tavshedsforpligtelse, om han videregiver fortrolige skatteoplysninger om en konkret virksomhed eller en konkret person. Jeg går ud fra, at spørgeren ikke forsøger at få mig til at bryde denne tavshedspligt.

Spm. nr. S 1710

Til *socialministeren* (21/7 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren det acceptabelt, at en kommunes afslag på ældrebolig ikke kan ankes, og i benægtende fald vil ministeren da straks tage initiativ til, at der indføres ankemuligheder?«

Begrundelse

Det kan ikke være rigtigt, at ældre, svagelige mennesker skal finde sig i, at en kommune har hånds- og halsret over deres liv, og at de er nødt til at finde sig i de beslutninger, kommunen træffer, og ikke har nogen som helst chancer for at få bedømt kommunens afgørelse et andet sted. Folketinget har allerede i 1991 i en dagsorden enstemmigt vedtaget, at der bør indføres ankemulighed for disse kommunale afgørelser. Et udvalg, som har siddet under Socialministeriet, er fremkommet med en betænkning, hvori det ligeledes præciseres, at der bør indføres ankemulighed.

Svar (29/7 94):

Socialministeren (Mimi Jakobsen, fg.):

Reglerne om ældreboliger findes i lov om boliger for ældre og personer med handicap, som hører under boligministerens ressort.

Jeg har derfor bedt Boligministeriet om en udtalelse i anledning af det rejste spørgsmål.

Boligministeriet har oplyst følgende:

»I forbindelse med udformningen af ældreboligloven i 1987 (lov nr. 378 af 10.6.1987 om boliger for ældre og personer med handicap) blev der lagt vægt på, at kvotefriholdelsen blev modsvaret af et kommunalt engagement i finansieringen. For at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af ressourcerne blev der efter § 17 i ældreboligloven givet kommunerne anvisningsret til alle ældreboliger, der tilvejebringes efter ældreboligloven.

Da kommunen efter ældreboligloven skal foretage et skøn over behovet for opførelse eller indretning af ældreboliger samt foretage anvisningen hertil, var det ældreboliglovens intention, at den enkelte kommune skulle fastlægge de nærmere kriterier for udøvelsen af anvisningsretten. I fastlæggelsen af disse kriterier kunne kommunen tage udgangspunkt i, at ældreboliger udlejes til ældre og personer med handicap, der har et særligt behov for sådanne boliger.

Af forarbejderne til ældreboligloven fremgår, at »der ikke fra statens side vil blive fastlagt detaljerede, bindende regler for, hvordan kommunerne specifikt skal administrere anvisningsretten, idet hovedtankerne i forslaget netop var at sammenkæde beslutningskompetencen med kendskabet til lokalinteresser og behov.«

Ældreboligloven indeholder heller ikke en adgang til at klage over kommunalbestyrelsens skøn i forbindelse med anvisning til ældreboliger. Begrundelsen for at gøre kommunalbestyrelsens afgørelse endelig, når denne er udtryk for et skøn, skal ses i sammenhæng med almindelige forvaltningsretlige principper. Disse indebærer sædvanligvis, at en anden administrativ instans kun kan tage stilling til overholdelse af retsregler, men ikke afgørelser truffet på grundlag af et skøn, således som det f.eks. kendes i ældreboliglovens anvisningsregler.

I den indtil 1987 gældende ordning om støtte til lette kollektivboliger, som var selvstændige lejeboliger efter lejelovens almindelige regler med de undtagelser, der fulgte af lov om